

JAARGANG 18

JULI / AUGUSTUS 2021

NR. 7/8 - 194

R

ECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

De Heer komt ons halen!

4 INLEIDING TOT HET BOEK EZRA

Deel 2 - De betekenis voor ons in deze tijd

6 DE AARDE EN HAAR VOLHEID

'De aarde is van de HEERE en al wat zij bevat (of: haar volheid), de wereld en wie er wonen' (Ps. 24:1).

7 BIJBELWOORDEN EN HUN TOEPASSING

8 BESTUDEER DE SCHRIFTEN

9 WOORDSTUDIE

Vervolging en verdrukking

De wereld laat ons merken dat zij ons evenzeer verwerpt als zij de Meester hebben verworpen.

10 HET BOEK JESAJA

Deel 7 - De Heilige van Israël

11 DE SCHEDELPLAATS

Een plaats van overwinning

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma *AcrobatReader*[®] (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

DE HEER KOMT ONS HALEN!

Ger de Koning

Kinderen van God met een levend geloof in de Heer Jezus zien uit naar de ontmoeting met hun Heer. Over die ontmoeting lezen we in 1 Thessalonicenzen 4:15-18. Daar staat dat het initiatief voor deze ontmoeting uitgaat van de Heer Jezus. We lezen daar ook dat die ontmoeting niet op aarde, maar in de lucht plaatsvindt. Na die ontmoeting gebeurt er van alles in de hemel en op de aarde. Wat er allemaal gebeurt, lezen we in Openbaring 4:1-19:10. Na al die gebeurtenissen komt de Heer Jezus met al Zijn heiligen, dat zijn allen die Hem tegemoet zijn gegaan in de lucht, terug naar de aarde (Openb. 19:11-14) om de opgestapelde ongerechtigheid te oordelen, Zijn vrederijk te vestigen en 1000 jaar in vrede en gerechtigheid te regeren (Openb. 19:15-20:6).

Over de ontmoeting tussen de Heer Jezus en de gelovigen in de lucht wordt in het Oude Testament niets gezegd. Het is door een speciaal woord van de Heer aan Paulus bekendgemaakt (1 Thess. 4:15). Voor de terugkeer van de Heer Jezus naar de aarde met Zijn heiligen was geen speciaal woord nodig. Daarover wordt in het Oude Testament al gesproken (Zach. 14:3-5). Maar daar staat niets over de komst van de Heer in de lucht om eerst de gemeente en de oudtestamentische gelovigen op te nemen. Daarover spreekt alleen het Nieuwe Testament (Joh. 14:1-3; 1 Kor. 15:51-57; Fil. 3:20-21; 1 Thess. 4:15-18).

In 1 Thessalonicenzen 4:14-18 worden zij die door genade kinderen van God zijn, op een bijzondere manier voorgesteld. We lezen in dat gedeelte dat de Heer met 'een bevelend roepen' (1 Thess. 4:16) de gelovigen tot Zich neemt. Hier blijkt dat de gelovigen worden gezien als een leger van strijders. Op het commando van de Bevelhebber verlaten zij het strijdtoneel van deze wereld om de rust binnen te gaan. Is het ook niet opmerkelijk dat in dit bijbelgedeelte wel vijf keer het woord 'Heer' voorkomt? Dat geeft de verhouding aan die er is tussen allen die leven uit God hebben en hun Heer. De Heer Jezus is niet Heer van de gemeente, maar van iedere individuele gelovige.

En tot wie is dit bevelend roepen van de Heer gericht? Tot alle gelovigen die tot de gemeente behoren én alle gelovigen van het Oude Testament. Zijn krachtige stem wordt allereerst gehoord door de doden in Christus. Zij reageren op Zijn bevelend roepen (vgl. Joh. 5:28-29; 11:43) en komen allemaal tevoorschijn uit de plaatsen waar ze zich bevinden, hoe verspreid de afzonderlijke lichaamsdelen of lichaamselementen ook zijn. De macht van Zijn roepstem voegt alle elementen en delen samen en geeft er een nieuwe verschijningsvorm aan. Een fractie van een seconde later krijgen ook de gelovigen die op dat moment op aarde leven ook die nieuwe verschijningsvorm (1 Kor. 15:51-57). Inderdaad, zo machtig is Hij (Fil. 3:20-21; vgl. Rom. 1:4)! [Let wel: Alle ongelovige doden zullen pas opstaan aan het einde van het duizendjarig vrederijk (Openb. 20:5) om voor de grote, witte troon te verschijnen en geoordeeld te worden (Openb. 20:11-15).]

Vervolgens zullen de levend gemaakte gelovigen en de levend veranderde gelovigen *samen* worden 'opgenomen' en vindt die geweldige ontmoeting met de Heer plaats 'in de lucht', het gebied tussen de hemel en de aarde. 'En zó zullen wij altijd met de Heer zijn.' We mogen er zeker van zijn dat we nooit meer van Hem gescheiden zullen worden. Nooit zal er meer een situatie ontstaan waarbij we in geloof, zonder Hem te zien en beproefd door kwade machten, onze weg hoeven te gaan. De strijd is voorbij. De rust is gekomen.

Door elkaar te wijzen op de spoedige komst van de Heer moedigen we elkaar aan om de strijd vol te houden tot het ogenblik dat onze dienstdag op aarde erop zit.

Ik hoop dat de artikelen in dit nummer een aansporing voor de lezer zijn om meer naar de komst van de Heer Jezus en de ontmoeting met Hem uit te zien en tot dat moment Hem hier trouw te dienen. Namens de redactie, Ger de Koning

'Want dit zeggen wij u door het woord van de Heer, dat wij, levenden die overblijven tot de komst van de Heer, de ontslapenen geenszins zullen voorgaan.

Want de Heer Zelf zal met een bevelend roepen, met de stem van een aartsengel en met de bazuin van God neerdalen van de hemel; en de doden in Christus zullen eerst opstaan; daarna zullen wij, de levenden die overblijven, samen met hen in wolken worden opgenomen de Heer tegemoet in de lucht; en zo zullen wij altijd met de Heer zijn.

Vertroost daarom elkaar met deze woorden' (1 Thess. 4:15-18).

INLEIDING TOT HET BOEK EZRA

DEEL 2 - DE BETEKENIS VOOR ONS IN DEZE TIJD

William Kelly

Dit is een vervolg op een al in september 2019 geplaatst deel over Ezra 1. We vervolgen hier met hoofdstuk 2.

Het overblijfsel van Gods volk

Ezra 2 brengt vervolgens dit overblijfsel verder onder onze aandacht. We zien duidelijk dat het een *overblijfsel* is, er is geen sprake van het herstel van het hele volk. Dit is een belangrijk beginsel, omdat een goed begrip van de profetie hiervan afhangt. Als ik naar de profeten in het algemeen kijk, is hun getuigenis over de tijd dat het koninkrijk zal worden opgericht – wanneer Israël als één geheel zal vergaderd worden –, dat niet alleen de Joden, maar ook het geheel van de tien stammen onder het gezag van Christus worden geplaatst. Bijgevolg is niets wat er plaatsvindt in de tijden van de volken, een vervulling van de profetie.

Het kan zijn dat een of ander principe van een profetie nu al verwerkt wordt. We zien bijvoorbeeld bij de prediking van het evangelie het beginsel: 'Ieder die de naam des Heren zal aanroepen, zal behouden worden'. Welnu, dat zal in de eindtijd vervuld worden, als Jeruzalem het aardse centrum van zegen zal zijn. Maar is wat we nu meemaken de vervulling van die profetie van Joël? Het is alleen een toepassing ervan. Maar de vervulling zal plaatsvinden als Jeruzalem rechtstreeks onder de macht en de heerlijkheid van God zal staan. Dan zal het op de berg Sion universeel geldig zijn: wie de naam van de Heere zal aanroepen, zal behouden worden, en de zegen zal zich uitstrekken tot alle vlees. Het beginsel geldt nu al in de genadetijd, maar de feitelijke vervulling ervan zal in de toekomst plaatsvinden.

Het is belangrijk dat de profeten niet alleen het overblijfsel zien, maar heel het volk. De profeten zien niet alleen maar een toepassing, maar de vervulling. In het christendom hebben we nu ook een overblijfsel, we hebben het beginsel. Maar de volle vervulling wacht tot de eindtijd. Welnu, in Ezra 2 vinden we duidelijk dit noodzakelijke punt om de profeten van het Oude Testament te kunnen verstaan. Het was maar een *overblijfsel*, een gering deel van het volk – nog geen 43.000 personen – hoofdzakelijk uit Juda en Benjamin, dat uit de gevangenschap in Babel terugkeerde. Slechts enkele verstrooiden uit de tien stammen waren erbij. De grote massa van de tien stammen was lang tevoren naar Assyrië weggevoerd. In Ezra 2 waren het hoofdzakelijk Joden die naar Babel waren gebracht, niet naar Assyrië.

De komst van Christus in vernedering

We hebben dus zowel in de aantallen als in de personen – de stammen waaruit het overblijfsel kwam – het bewijs dat het niet de vervulling van de profetie maar slechts een voorlopig herstel was. We weten ook de reden hiervan. Het was om gelegenheid te bieden voor de komst van Christus in vernedering. De profeten zagen uit naar Zijn komst in heerlijkheid. Het was noodzakelijk dat een overblijfsel naar Jeruzalem zou teruggaan en dat de Heer hen in het land zou ontmoeten in grote vernedering, veel meer dan de vernedering die zij hadden ondergaan. Het was maar een klein overblijfsel en de Heer Zelf kwam in de diepste vernedering, doordat Hij Zich geheel in hun omstandigheden verplaatste, opdat Hij mocht tonen dat Hij ondanks de schande zou doorgaan en het diepste lijden zou ondergaan. Nee, nog meer, Hij zou onder het oordeel en de zonde zelf doorgaan, opdat Hij op een waarlijk goddelijke wijze – met het oog op de vervulling van Gods genade – verlossing zou aanbrengen. Daar dit alleen in vernedering kon zijn, zien we dat hun zwakke terugkeer rechtstreeks in overeenstemming was met de komst van de Heer in vernedering.

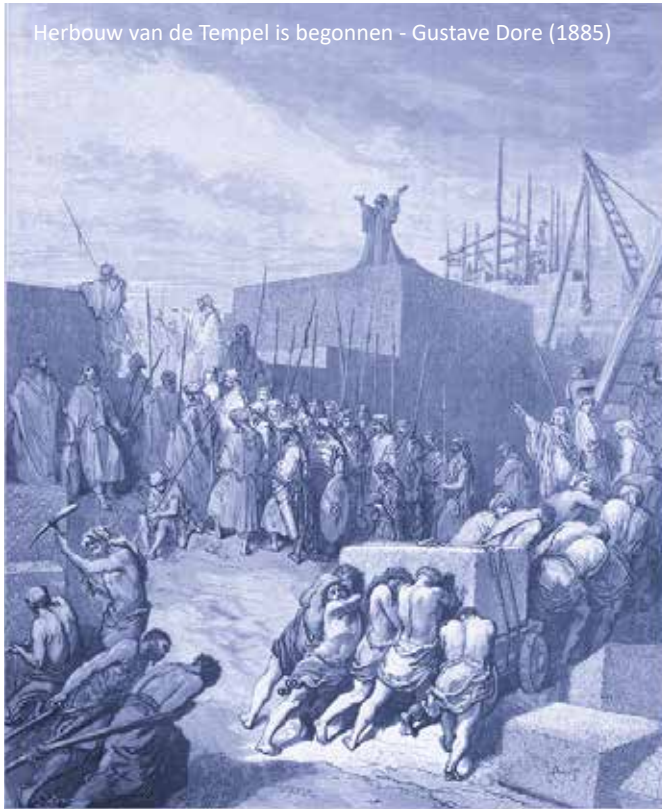
Ik weid niet uit over de bijzonderheden, dat is niet mijn doel in deze lezingen. Het gaat erom een algemene schets te geven en mensen te helpen dit gedeelte van het Woord van God met vrucht voor zichzelf te lezen. Maar voor ik verder ga, wil ik op één of twee belangrijke feiten wijzen.

Zorgvuldigheid bij de erkenning van medegelovigen

Een ervan is de voorzorg die men in acht nam, zoals we zien in het geval van de priesters. Er werd aan hun stamboom vastgehouden (vs. 61-63). Er staat hier: 'En van de nakomelingen van de priesters: de nakomelingen van Habaja, de nakomelingen van Hakkoz en de nakomelingen van Barzillai, die een vrouw genomen had uit de dochters van Barzillai uit Gilead, en naar hun naam genoemd was. Dezen zochten naar hun inschrijving onder hen die in het geslachtsregister waren ingeschreven, maar zij werden niet gevonden; daarom werden zij als onrein van het priesterschap geweerd'. En de stadhouder zei tegen hen dat zij niet van de allerheiligste dingen mochten eten. Zij zouden niet het volle genot van de priesterlijke voorrechten hebben, 'totdat er een priester zou aantreden met de urim en met de tummim'. Dat is in type: totdat de Heer Jezus straks komt, Die zonder twijfel Koning zal zijn, maar ook zal handelen in de volle rechten van het priesterschap, in het licht van Zijn goddelijke volmaaktheid. De urim en de tummim betekenen 'lichten' en 'volmaaktheden'. Dan zal Hij aan alle verwarring een einde maken en in alles wat ontbreekt voorzien.

Waar ik uw aandacht voor vraag is het beginsel dat – hoewel het een dag van zwakheid en vernedering was – het geen dag van achteloosheid was, maar van grote zorgvuldigheid. Het moest een dag zijn waarop Gods volk even waakzaam en oplettend voor Zijn Naam was, als in de begintijd, toen de dingen in de volle kracht en schoonheid van de goddelijke orde gezien werden. Dit beginsel is van grote waarde voor ons. In de huidige verwarring in de christenheid zijn we als ware aanbidders die in Zijn naam samenkomen, ertoe geroepen om grote voorzichtigheid in acht te nemen ten opzichte van allen die de naam van de Heer dragen. Mensen kunnen beweren de plaats in te nemen, die behoort te

worden ingenomen door allen die als leden van het lichaam van Christus zijn aangenomen. Daarom hebben we recht te vragen dat zij hun afkomst bewijzen. De reden is duidelijk. Velen nemen nu in 't algemeen de plaats van christenen in, zonder het in werkelijkheid te zijn. We zijn verplicht te verlangen dat het bewijs getoond wordt, dat ze inderdaad zijn wat ze belijden. We zullen geen geloof hechten aan een algemene belijdenis alleen. Terwijl we het als een feit erkennen, moeten we vragen dat er voldoende bewijs wordt gegeven.

Herbouw van de Tempel is begonnen - Gustave Dore (1885)

Dit was in vroegere dagen niet zo nodig. Toen daalde de Geest van God met macht neer. Er was iets nieuws, en er was de nodige ernst voor de gelovigen om alle oude verbindingen te verbreken en in de naam van de Heer Jezus samen te komen. Er was weinig gevaar dat er mensen zouden komen, die niet werkelijk door God geleid werden. Als er iemand met inzicht maar zonder gewetensoefening kwam, die de kracht van God zag en die voor zijn eigen zelfzuchtige bedoelingen wilde aanwenden, dan kon hij worden ontmaskerd (Hand. 8). Ik denk hierbij aan Simon de tovenaer. Maar in de regel kwamen de mensen niet, tenzij het werkelijkheid was. Maar in onze dagen is het niet zo en we weten dat mensen zichzelf bedriegen. Men weet dikwijls niet wat het is echt tot God bekeerd te zijn, en wat het betekent leden van het lichaam van Christus te zijn. Ze zijn slecht onderwezen en in een ongezonde en verontreinigde atmosfeer opgevoed. Daarom is het noodzakelijk dat we verlangen dat hun afkomst – hun geestelijke stamboom – wordt bewezen. Er moeten echt bewijzen zijn dat ze in de ware en eigenlijke zin van het woord Christus toebehoren, en tot God zijn gebracht.

Nu, er zijn zeker personen die wel in de hemel zullen komen, maar die wij op aarde toch niet kunnen aannemen. Er kunnen mensen zijn die mogelijk worden afgewezen, omdat ze hun stamboom niet kunnen bewijzen. De Heer kan te midden van dingen die heel pijnlijk zijn, zien wat echt is. Maar wij moeten eenvoudig tot God opzien naar de mate van onderscheid die Hij ons geeft.

Herstel van de offerdienst

Dan zien we in Ezra 3 een ander belangrijk principe. Toen het overblijfsel werkelijk terugkeerde en zorg toonde, door niet laks te zijn ten opzichte van personen die de plaats van priesters in Gods nabijheid wilden innemen, wat was daarna hun eerste daad? Wat bepaalde hun karakter tegenover God? Hierin waren ze eensgezind: 'En zij plaatsten het altaar op zijn fundament, hoewel er verschrikking over hen was vanwege de volken van de landen rondom' (3:3a).

Hoe mooi is dat. Ze begonnen niet met de muur. Dit is merkwaardig, omdat er een ander boek is dat aan het bouwen van de muur gewijd is, namelijk het boek Nehemia. Hier begon het overblijfsel met *God*, niet met zichzelf. Ze begonnen met het offeren van brandoffers, die spreken van wat aangenaam is voor God. Het altaar was de schakel tussen God en Zijn volk, de plaats van gemeenschap met hen. Het was de plaats waar zij hun dank- en brandoffers brachten.

Dit toont dat de eerste gedachte van hun hart de aanbidding jegens God was, niet hun eigen bekwaamheid of dapperheid tegenover de vijanden. Dit is des te opvallender, omdat als reden wordt genoemd dat er verschrikking over hen was. Maar die vrees dreef hen uit naar *God*, niet naar andere mensen. Ze richtten geen verzoekschrift aan koning Kores. Het was evenmin de overweging van het gebrek aan middelen om een verdediging tegen hun vijanden op te werpen. Het eerste wat zij deden was het *altaar* op zijn fundament op te richten en offeranden aan God te brengen. 'Zij brachten daarop brandoffers voor de HEERE, brandoffers voor de ochtend en voor de avond' (3:3b).

Verder wordt uitdrukkelijk vermeld dat dit werd gedaan door Jesua, de zoon van Jozadak, met zijn broeders, de priesters. En door Zerubbabel, de zoon van Sealthiël, met zijn broeders, die het altaar van de God van Israël herbouwden 'om daarop brandoffers te brengen volgens wat geschreven staat in de wet van Mozes, de man Gods' (2:2). Ze plaatsten het altaar op zijn fundament, hoewel er verschrikking over hen was vanwege de volken van de landen rondom. Zij brachten daarop brandoffers voor de HEERE, brandoffers voor de ochtend en voor de avond. Ook vierden zij het Loofhutzenfeest zoals was voorgeschreven.

Wat hen kenmerkte was ijver voor het Woord van God. Het Woord werd toegepast met een eenvoudig oog. Ze namen geen gedeelten uit het Woord die op hun eigen omstandigheden en daden waren gericht, maar veeleer wat men aanvoelde wat passend was voor God. Het is een prachtig voorbeeld van het geloof van het overblijfsel. De gedachten waren op God gericht. Dit is te opvallender omdat ze werkelijk bevreesd waren voor de vijanden rondom. Maar die vrees kwam niet op een menselijke wijze tot uiting door op hun hoede te zijn voor de vijanden, maar door dicht tot God te naderen en Hem te eren.

Zij vierden ook het Loofhutzenfeest volgens wat geschreven staat, met het juiste aantal offers. Daaruit blijkt hun ijverige zorg voor het Woord van God. Het was niet zomaar iets dat hen bezighield, maar het gezag van het Woord van God over hun harten. Zo spreekt God er in elk geval over, en Hij stelt hen zo aan ons voor (vs. 4-5). We vinden later helaas hun falen, maar dit is het goede begin nadat ze uit de ballingschap waren teruggekeerd.

DE AARDE EN HAAR VOLHEID

Hugo Bouter

'De aarde is van de HEERE en al wat zij bevat (of: haar volheid), de wereld en wie er wonen' (Ps. 24:1).

'(...) want van Mij is de wereld en al wat zij bevat (of: haar volheid)' (Ps. 50:12).

'Want de aarde en haar volheid is van de Heer' (1 Kor. 10:26).

Psalm 24:1

Het is welbekend dat de drie psalmen 22 tot en met 24 een trio vormen, dat de heerlijkheid van de Goede Herder bezingt. In psalm 22 geeft Hij Zijn leven voor de schapen, in psalm 23 leidt Hij als de Grote Herder Zijn schapen – want Hij is opgestaan uit de doden –; en in psalm 24 verschijnt Hij in heerlijkheid als de Opperherder (Joh. 10:11; Hebr. 13:20; 1 Petr. 5:4). Dan worden alle dingen aan Hem onderworpen als de Koning der ere, de Heer van de legermachten, Die sterk en geweldig is in de strijd. Alles in hemel en op aarde is dan onder Zijn voeten gelegd, tot heerlijkheid van God de Vader, en Hij zal als de Vrededorst regeren vanuit Jeruzalem, de stad van de grote Koning.

Alles behoort Hem toe en is voor Zijn dienst geheiligd en apartgezet. In dat licht moeten wij dan ook de zin lezen dat de aarde van de HEERE is en alles wat zij bevat (of: haar volheid). Dit omvat dus alles in de schepping: mensen, dieren, alles wat adem heeft, en ook alle dingen. In principe is dat nu al zo, zeker voor ons als verlost, maar in het Vrededorst zal het voor iedereen duidelijk zijn. Want het is dan de tijd van Christus' openbare heerschappij en Zijn naam zal voor aller oog worden grootgemaakt. Wat een tijd zal dat zijn van universele vrede en harmonie in de hele schepping! De profeten getuigen ervan.

Psalm 50:12

De tweede plaats uit psalm 50 geeft aan waaraan wij specifiek moeten denken bij de uitdrukking *de wereld en haar volheid*. Het gaat namelijk om de dieren voor de offerdienst, die de Israëliet moest brengen in de tempel. Het was goed en nodig dat die offers werden gebracht om de relatie met God in stand te houden, maar Hij had ze niet nodig als voedsel voor Hemzelf. Alles behoort Hem immers toe, het vee op duizend bergen en al het gevogelte: de wereld en haar volheid (Ps. 50:8-13).

We krijgen in deze psalm ook de kern van de offerdienst te zien: het gaat niet om de uiterlijke offeranden als zodanig, maar om het naderen tot de levende God, het brengen van lof en aanbidding en het aanroepen van Zijn grote Naam (Ps. 50:14-15, 23). Kortom: 'Wie lof offert, eert Mij'. Dit slotvers van de psalm geeft als het ware een doorkijkje naar het

Nieuwe Testament en de geestelijke offeranden die nu door Gods kinderen worden gebracht. Met andere woorden: de aanbidding in geest en waarheid (vgl. Joh. 4).

Zo vinden we het ook in 1 Korinthiërs 10, Hebreeënen 10 en 13 en andere plaatsen in het Nieuwe Testament. Het gaat bij de eredienst aan de tafel van de Heer om het binnengaan als aanbidders in het hemelse heiligdom en het brengen van een voortdurend lofoffer.

1 Korinthiërs 10:26

Het letterlijk eten van het offervlees dat in heidense tempels werd geofferd, was naderhand zelfs toegestaan, want – en hier hebben we het derde citaat – 'de aarde en haar volheid is van de Heer' (1 Kor. 10:26). Alle vleesspijzen zijn van Hem en wij mogen Hem vrijmoedig ervoor danken. Maar dit geeft ons als christenen niet het recht om zelf aan te gaan zitten in een afgodstempel, want dan vermengen we de dienst van de ware God met die van de afgoden en de demonen (vgl. het verband van 1 Kor. 8 en 10).

Dat de aarde van de HEERE is en haar volheid mag ons overigens niet ertoe verleiden om aardse zegen te claimen of op te eisen. Dat is de onterechte claim van het populaire welvaartsevangelie. Want het is nu nog de tijd om met Christus te lijden, niet om met Hem te regeren. Wij volgen een verworpen Heer en Heiland. Gods kinderen zijn nog niet met Hem geopenbaard in heerlijkheid, dat is nog toekomst (Rom. 8).

Wel mogen wij alles in het gebed van Hem verwachten, en ook alle aardse zegeningen uit Zijn goede hand aannemen. Alles is Zijn eigendom. En Hij kent al onze noden en behoeften, waarin Hij mild voorziet, zoals een andere psalm het onder woorden brengt:

*Leef uit Mijn verbond.
Vraag van Mij vrijmoedig.
Open wijd uw mond.
Al wat u ontbreekt,
al waar u om smeekt
geef Ik overvloedig.*

Psalm 81:9 in een nieuwe berijming

BIJBELWOORDEN EN HUN TOEPASSING

Kris Tavernier

In 2 Timotheüs 3:16 schrijft Paulus aan Timotheüs dat elk Schriftwoord nuttig is om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden. Vaak willen wij elkaar dan ook bemoedigen, aanvuren, ondersteunen en troosten met Bijbelverzen. En soms ook wel eens corrigeren, of helpen om bepaalde stappen te nemen. Het is goed om Gods Woord hiervoor te gebruiken en het zo bij anderen in herinnering te brengen. Het kan helpen op momenten dat we met vragen en twijfels zitten, dat we keuzes moeten maken, verdriet of moeite hebben, of in allerlei andere situaties. Maar we dienen toch ook doordacht ermee om te gaan.

Het kan namelijk gebeuren dat we een vers, een zinsnede of een gedachte uit de Bijbel citeren, zonder de context ervan te respecteren; en we doen niet eens met opzet, of om de Bijbel verkeerd te gebruiken. Maar we doen soms gewoon onvoldoende moeite om ons eerst te verdiepen in de woorden van de Schrift, voordat we ze gaan gebruiken. Of we hebben niet de tijd genomen om de tekst eerst eens nader te bekijken. Of we gaan eruit van hoe een tekst eerder aan ons is gepresenteerd tijdens een preek, een Bijbelstudie, of een artikel of boek dat we hebben gelezen. We hebben het hier dus niet over een verkeerde motivatie of verkeerde bedoelingen, laat dat duidelijk zijn. Maar een verkeerd begrip en dus een verkeerde toepassing van een Bijbelvers kan gemakkelijk gebeuren. *Daarover* willen we het hier hebben aan de hand van twee voor de hand liggende Bijbelverzen, waarmee dit wel vaker gebeurt.

Laten we de twee Bijbelcitaties eerst eens lezen. Het eerste Bijbelvers komt uit de brief van Paulus aan de Romeinen: 'Wij weten nu dat God alle dingen doet meewerken ten goede' (Rom. 8:28a). Het tweede komt uit de brief van Jakobus: 'Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelend, want wie twijfelt gelijk op een golf van de zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt' (Jak. 1:6).

Citaat uit Romeinen 8

De woorden uit Romeinen 8: 'Wij weten nu dat God alle dingen doet meewerken ten goede' (vs. 28a), worden vaak geciteerd om iemand te bemoedigen die het moeilijk heeft en het voor iemand niet gaat zoals was gehoopt. Aan dit vers ontleen we dan de gedachte dat het wel weer goed komt, en de tegenslag tot iets goeds zal leiden. Dat het probleem wel zal worden opgelost en misschien wel tot iets beter zal leiden. Wat er ook gebeurt, God zal ervoor zorgen dat het weer goed komt. We kunnen aan situaties denken zoals bijvoorbeeld dat je je baan verliest, dat je auto het laat afweten, het moeilijk gaat met de opvoeding van de kinderen, je ernstig ziek raakt en dergelijke. Daarbij stellen we dan dat God alle dingen kan gebruiken om ze aan

te wenden, zodat wat mis gegaan is toch weer goed komt. Maar uit de praktijk alleen al weten we dat God niet altijd hiervoor zorgt, en dus geeft Hij die belofte hier ook niet.

Dit is dan ook helemaal niet het onderwerp van de zinsnede uit Romeinen 8. Romeinen 8 is de apotheose, het hoogtepunt van de uiteenzetting die Paulus heeft gegeven over het evangelie in de eerste acht hoofdstukken van zijn brief (zie Rom. 1:1, 15). In de hoofdstukken 9-11 zal hij spreken over de rol van Israël met betrekking tot het evangelie, en in de hoofdstukken 12-16 heeft hij het over de praktische toepassing van het evangelie in ons dagelijks leven.

Maar nu terug naar hoofdstuk 8 en ons citaat. Het valt al snel op dat Paulus het hier heeft over de voleinding, de vervulling, de volmaking van alle dingen. We lezen over het levend maken van onze sterfelijke lichamen (vs. 11), over het erfgenaam zijn van God en het mede-erfgenaam zijn met Christus, waarbij wij mogen delen in Zijn heerlijkheid (vs. 17). We lezen over de heerlijkheid die aan ons geopenbaard zal worden (vs. 18), en verder over de bevrijding van de hele schepping bij het openbaar worden van de zonen van God. Daarbij wordt ook de schepping verlost van de vruchteloosheid en de vergankelijkheid, zoals dat ook geldt voor onszelf. Want bij de vervulling van het zoonschap, de eindfase ervan, zullen ook onze sterfelijke lichamen worden verlost (vs. 19-23). Dat is de hoop, de zekere verwachting, die hoort bij onze behoudenis (vs. 24a).

Wat is het summum van de hoop, van onze verlossing en vervulling? Is dat niet dat wij helemaal gelijkvormig zijn geworden aan het beeld van Gods Zoon, zodat Hij de Eerstgeborene is onder vele gelovigen die helemaal op Hem zijn gaan lijken (Rom. 8:29, vgl. 2 Kor. 3:18; Gal. 4:19)? Welnu, in die context schrijft Paulus dat God alle dingen doet meewerken ten goede. En dat 'ten goede' betekent dan dat wij steeds meer gaan lijken op Jezus. Dat wij innerlijk, in onze gevoelens en gedachten, en ook uiterlijk in ons doen en laten in overeenstemming zijn met de Heer Jezus Zelf. Want Hij heeft ons de Vader laten zien, en hoe de Vader is. Is dat niet het goede werk dat Hij in ons verricht. Dat is waar Paulus over spreekt in Filippenzen 1:6; en let wel, het is 'tot de dag van Christus Jezus'. Op die dag zal Hij in ons gezien worden (2 Thess. 1:10).

Maar dit is niet alleen toekomstmuziek. Nee hoor, het is het dagelijkse werk dat God nu al aan ons verricht. Hiertoe laat God alle dingen meewerken. Dat kunnen positieve dingen zijn, en dat kunnen negatieve dingen zijn – zowel meevallers als tegenvallers, zowel voorspoed als tegenspoed. Wat het ook mag zijn, in alles zou het onze reactie moeten worden om ons te laten vormen naar het beeld van Jezus Christus.

Het vers uit Jakobus 1

Het andere vers waarover we ons willen buigen, staat in Jakobus 1. Dit vers luidt: 'Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelend, want wie twijfelt gelijk op een golf van de zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt' (vs. 6). Dit Bijbelwoord ligt niet zo voor de hand ter bemoediging, maar eerder als een aansporing of een vermaning. De al te gemakkelijke lezing van dit vers is dat het fout is om te twijfelen als je voor iets bidt. Je moet *geloven* dat God jouw gebed zal verhoren, want anders geldt: 'zo iemand moet niet denken dat hij iets van de Heer zal ontvangen' (vs. 7). Ook hier toont de praktijk al dat dit

vers zo niet mag worden gelezen. God hoort wel altijd onze gebeden, maar Hij verhoort ze niet altijd en zeker niet op de manier zoals wijzelf het zouden willen.

Laten we eerst naar de aanleiding voor dit bidden in geloof kijken, dat is namelijk het tekort schieten in wijsheid (vs. 5). De apostel Jakobus schrijft met het oog daarop, dat wij volmaakt en volkomen zijn (vs. 4), en dat ook in moeilijke situaties (vs. 2). Het gaat er dus om in moeilijke omstandigheden de wijsheid te hebben op die omstandigheden te reageren zoals God dat wil. Bij 'wijsheid' gaat het niet om theorie, maar om inzicht hoe te handelen in praktische situaties. Het is wijsheid in de betekenis van het Hebr. *chogmah*, d.i. levenswijsheid, inzicht in de juiste levensweg.

Als christen gaat het erom dan te reageren zoals dit naar Gods gedachten is. Het moeten ons dus afvragen hoe we dienen te handelen zoals God dat wil in heel moeilijke situaties. Als we dan om wijsheid bidden, zo zegt Jakobus, dan zal God dat mild en zonder verwijt geven (vs. 5). Daarover gaat dit gebed en in die context moet het vers dan ook worden gelezen; en dit is niet zomaar toepasbaar op andere gebeden.

Dan volgt er in vers 6 nog wel een 'echter' of een 'maar'. Zeg maar, er zit een voorwaarde vast aan de toegezegde verhoring van dit gebed. Het moet namelijk in geloof zijn, en zonder te twijfelen. Om dit goed te begrijpen moeten we focussen op dat 'twijfelen' – in het Grieks 'diakrinomenos', wat tweemaal in ons vers voorkomt. Jakobus gebruikt dit woord ook nog een andere plaats in zijn brief, namelijk in hoofdstuk 2:4, waar het gewoonlijk vertaald wordt met 'onderscheid maken'. Het 'twijfelen' of 'onderscheid maken' betekent dan dat we eigenlijk in twee totaal verschillende richtingen denken. Het is het met zichzelf in strijd zijn.

Hou dit even vast, en we kijken weer naar hoofdstuk 1:7-8, waarin Jakobus verklaart dat iemand die twijfelt geen gebedsverhoring moet verwachten. In vers 7 staat namelijk een redengevend 'want'. De reden dat iemand die twijfelt geen antwoord moet verwachten, is namelijk dat die persoon 'innerlijk verdeeld' is (vs. 8). In het Grieks is dat 'dipsuchos', of letterlijk vertaald: 'dubbelbeziel', of 'twee-

zielig'. Om het begrijpelijker te maken kun je het vergelijken met het 'dubbelhartig' zijn uit Psalm 12:3. Jakobus gebruikt hetzelfde woord in hoofdstuk 4:8. Vers 4 van hoofdstuk 4 verklaart waar het om gaat. Het gaat over de wereld, die tegenover God staat. Vriendschap met de een betekent vijandschap met de ander. Hier lezen we in vers 3 dat zo iemand bidt, maar niet ontvangt; dus net zoals in hoofdstuk 1:7. Hij bidt namelijk verkeerd, en wel om zijn eigen hartstochten te bevredigen (Jak. 4:3). Het is nogal evident dat God dan niet kan en zal verhoren.

Nu we dat begrepen hebben, gaan we terug naar Jakobus 1:6-8. De betekenis van iemand die 'innerlijk verdeeld' is, is dus een persoon wiens hart voor een deel uitgaat naar God, maar voor een ander deel naar de wereld en naar zichzelf. Het staat in contrast met het *volkomen* zijn uit vers 4, wat 'één geheel' betekent. Het is iemand die enerzijds wel wil leven zoals God dat wil, maar anderzijds even sterk getrokken wordt door de wereld en door zichzelf. Als zo iemand God bidt om wijsheid, kan God dit dan verhoren? Dat wordt nogal moeilijk, want zoals vers 8 zegt: zo iemand is wankelmoedig, onberekenbaar in al zijn wegen. Het twijfelen gaat dus over het willen doen van Gods wil, maar tegelijkertijd willen leven voor zichzelf en voor de wereld. Het twijfelen is dan ook rechtstreeks verbonden met het innerlijk verdeeld zijn. Aan zo iemand kan God niet de wijsheid geven om te handelen volgens Zijn wil.

Conclusie

Gods Woord, de Bijbel, kan op een unieke manier van betekenis zijn bij evangelisatie, pastoraat, bemoediging of vermaning; zolang dit maar gebeurt onder de leiding van de Heilige Geest en met een oprecht geweten. Maar evenzeer dienen we de Bijbeltekst te respecteren zoals die vanuit de oorspronkelijke intentie is geschreven, in de toenmalige en nog steeds actuele context, en met de toenmalige bedoeling. Dan mogen we het Woord van God rijkelijk delen met broeders en zusters, alsook toepassen op onszelf.

BESTUDEER DE SCHRIFTEN

Vragen

1. Wie werd door Mozes omschreven als de door de Heere beminde, of de beminde van de Heere?
2. Hoe vertaalt het Nieuwe Testament het Hebr. woord *Messias*, of *Gezalfde*?
3. Hoe heette de vrouw die als eerste in het Nieuwe Testament een profetes werd genoemd?

Antwoorden

1. Dit was Benjamin, in de zegenspreken van Mozes (Deut. 33:12).
2. Christus, of de Christus. Jezus Christus is de beloofde *Messias*.
3. De profetes Anna uit de stam van Aser (Luk. 2:36).

VERVOLGING EN VERDRUKKING

Gerard Kramer

Wat is vervolging?

Gelovigen kunnen worden vervolgd om het Woord (Matt. 13:21; Mark. 4:17), omwille van Christus (2 Kor. 12:10), of ter wille van de gerechtigheid (Matt. 5:10). Vervolging is voor christenen onvermijdelijk. Zie 2 Timotheüs 3:12, waar Paulus schrijft: 'En ook allen die godvruchtig willen leven, zullen vervolgd worden'. Dat klopt met wat de Heer Zelf heeft gezegd in Johannes 15:20, waar we lezen: 'Herinnert u het woord dat Ik tot u zei: Een slaaf is niet groter dan zijn heer. Als zij Mij hebben vervolgd, zullen zij ook u vervolgen; als zij Mijn woord hebben bewaard, zullen zij ook het uwe bewaren'.

'Vervolgen' is het Griekse *diokoo*, dat op veel plaatsen voorkomt en zo iets betekent als 'achterna zitten', 'achterna jagen'. Het wordt daarnaast, met name door Paulus, een aantal keren overdrachtelijk gebruikt. Zie 1 Korinthiërs 14:1 ('Jaagt naar de liefde'), Filippenzen 3:12 ('ik jaag ernaar'), en 3:14 ('... jaag ik in de richting van het doel'). We vinden het ook in 1 Thessalonicenzen 5:15 ('jaagt altijd naar het goede'); 1 Timotheüs 6:11 ('jaag naar gerechtigheid, godsvrucht, geloof, liefde, volharding, zachtmoedigheid'), en 2 Timotheüs 2:22 ('jaag naar gerechtigheid, geloof, liefde en vrede'). Zie ook Hebrëënen 12:14 ('Jaagt naar vrede met allen en naar de heiliging'), en 1 Petrus 3:11 ('vrede zoeken en ernaar jagen').

Hiermee verwant is het woord 'vervolging', Gr. *diogmos*, dat uitsluitend in de letterlijke betekenis voorkomt.

Wat is verdrukking?

'Verdrukking' is *thlipsis*, een woord dat verwant is met het Griekse werkwoord *thliboo*. Dit betekent letterlijk 'verdringen'; zie Markus 3:9 ('opdat zij Hem niet zouden verdringen'). Het komt daarnaast vooral overdrachtelijk voor, in de betekenis van 'in het nauw brengen', 'benauwen', 'verdrukken'.

'Vervolgen' en 'verdrukkingen' worden soms in één adem genoemd. Zie Mattheüs 13:21 ('als nu verdrukking of vervolging komt om het woord'); Romeinen 8:35 ('Verdrukking, benauwdheid, vervolging, honger, naaktheid, gevaar of zwaard'); 2 Korinthiërs 4:8-9 ('in alles verdrukt, maar niet benauwd; geen uitweg ziende, maar niet geheel zonder uitweg; vervolgd, maar niet verlaten').

Wat is het verschil tussen vervolging en verdrukking?

Er is tussen beide woorden het volgende onderscheid aan te brengen: bij 'verdrukking' moet meer gedacht worden

aan 'in het nauw gebracht worden', 'in de problemen raken'. Bij 'vervolging' gaat het er meer om dat aan de betrokkene geen plaats van rust wordt gelaten. Evenals vervolgingen hangen verdrukkingen samen met het koninkrijk van God (zie ook 2 Thess. 1:4-5), waarin de gelovigen discipelen zijn geworden.

De wereld laat ons merken dat zij ons evenzeer verwerpt als zij de Meester hebben verworpen.

Als wij dit koninkrijk, waarvan de Koning verworpen is, in afwachting van Zijn komst gestalte geven in de tegenwoordige tijdsperiode, laat de wereld ons merken dat zij ons evenzeer verwerpt als de verworpen Meester van Wie wij het gezag erkennen en gehoorzamen (vgl. Joh. 15:20). Zie met betrekking tot de Thessalonicenzen ook enkele verzen uit 1 Thess. 1:6 en 3:3-4, waar wij lezen: 'U bent navolgers geworden van ons en van de Heer, nadat (of: doordat) u het woord aangenomen hebt onder veel verdrukking, met blijdschap van de Heilige Geest'; 'opdat niemand wankelt in deze verdrukkingen. Want zelf weet u dat wij daartoe bestemd zijn; immers, toen wij bij u waren, zeiden wij u van te voren dat wij verdrukt zouden worden, zoals het ook is gebeurd, en u weet het'.

Zie ook de beschuldiging in Handelingen 17:7. Vergelijk verder Handelingen 14:22 ('dat wij door vele verdrukkingen het koninkrijk van God moeten binnengaan'), en Openbaring 1:9 ('Ik, Johannes, uw broeder en mededeelgenoot in de verdrukking en het koninkrijk en de volharding in Jezus').

HET BOEK JESAJA

DEEL 7 - DE HEILIGE VAN ISRAËL

Ger de Koning

Jesaja 14 - De verlossing uit Babel

Vers 1. Het woord 'want', waarmee dit vers begint, geeft aan dat het onderwerp van het vorige hoofdstuk wordt voortgezet en uitgelegd. Nu wordt de reden gegeven van het oordeel over de heidense heerser, dat in het vorige hoofdstuk is beschreven. Die reden is dat de HEERE Zich over Jakob, de twaalf stammen, zal ontfermen, en Zijn verkiezing van Israël, de twaalf stammen, zal waarmaken. Het oordeel over de heidenvolken zal Zijn volk laten zien dat Hij aan hun kant staat.

Verzen 2-8. God zal, om Zijn voornemen ten aanzien van Zijn volk uit te voeren, de volken gebruiken om Zijn volk uit al de plaatsen waarheen ze verstrooid zijn, naar hun woonplaats te brengen (vers 2). Het herstel dat plaatsvindt in de eindtijd, gebeurt in twee stappen. Eerst hebben we de terugkeer van de twee stammen, die tweeduizend jaar geleden Christus hebben verworpen en door de Grote Verdrukking zullen gaan. Daarna zullen de verloren tien stammen terugkeren naar het land Israël (Deut. 28:25; 32:26), en samen met de twee stammen weer één volk van twaalf stammen worden (Ezech. 37:21).

De volken zullen alles doen om deze tien stammen in korte tijd terug te brengen naar het land Israël. Dit betekent dat de rollen nu zijn omgekeerd. Wie van de vroegere verdrukkers na Gods oordeel over hen zijn overgebleven, zullen 'slaven en slavinnen' van de Israëlieten worden (vgl. 2 Thess. 1:6-7). De vreugde over de val van het harde regime is groot. Groot is ook de bespotting die over de eens zo machtige koning van Babel komt.

Verzen 9-21. In deze verzen wordt de val van de koning van Babel beschreven. Tegelijk zien we daarbovenuit een beschrijving van de val van de satan (vgl. Luk. 10:18; Openb. 12:9). De satan is de inspirator van deze koning, de grondlegger van Babel. De satan heeft zichzelf verhoogd, en hij is vernederd en zal nog meer worden vernederd. Het volkomen contrast hiermee is de Heer Jezus. Hij is de Allerhoogste, en Hij heeft Zichzelf vernederd en de gestalte van een slaaf aangenomen. Hij is verhoogd door God in de hemel en zal ook openlijk worden verhoogd op aarde (Fil. 2:5-11). In de weg van de duivel, en in die van de Heer Jezus zien we de volle waarheid van de woorden van de Heer: 'Want ieder die zichzelf verhoogt, zal worden vernederd; en die zichzelf vernedert, zal worden verhoogd' (Luk. 14:11).

Het tafereel dat hier wordt beschreven, maakt duidelijk dat de zielen na de dood zich volledig bewust zijn van hun situatie. Er is activiteit in het dodenrijk. De doden spreken met elkaar. Ook is er een duidelijke herinnering aan het leven op aarde (vgl. Luk. 16:23-31). Er is geen enkele

Schriftplaats die een onbewuste toestand of een zielenlaap leert of zelfs maar veronderstelt.

Verzen 22-23. Het oordeel over Babel is definitief en radicaal. Van de hele koninklijke familie blijft niemand over. Babel wordt onbewoonbaar voor mensen gemaakt. Dit vindt allemaal zijn uiteindelijke vervulling in de eindtijd (Openb. 18:21).

Verzen 24-27. Na het oordeel over Babel volgt de beschrijving van de ondergang van Assyrië, waarna nog meer rijken de revue passeren waarmee God zal handelen. Dat is opmerkelijk, want Jesaja heeft *eerst* over de val van Babel gesproken, terwijl in de oude tijd Assyrië al eerder is gevallen dan Babel. Babel heeft immers Assyrië overwonnen en onderworpen. Dat gebeurde in 612 v. Chr. met de val van Ninevé. Dat Jesaja, geleid door de Geest van God dit omdraait, bewijst dat de profetie verband houdt met de laatste dagen.

Onder het Assyrische rijk vallen vandaag de volken van Noord-Irak tot Pakistan. Dat zijn allemaal islamitische landen, wat hun intense haat tegen Israël verklaart. Profetisch wordt de plaats van de Assyriërs ingenomen door de koning van het noorden, die in de toekomst samen met meerdere volken (vgl. Ps. 83:6-9) tegen Jeruzalem optrekt en bij Jeruzalem verbroken zal worden (Dan. 11:45).

Verzen 28-32. De Godsspraak of 'last' over de Filistijnen komt tot Jesaja in een nieuw sterfjaar, namelijk dat van Achaz (vers 28; vgl. Jes. 6:1). Na de dood van Achaz komt Hizkia op de troon en hij zou de Filistijnen volkomen verslaan (2 Kon. 18:8). In de toekomst zal de Messias bij Zijn wederkomst Israël gebruiken (vgl. Jer. 51:20-23) om de Filistijnen te vernietigen (Jes. 11:14; vgl. Zef. 2:4).

Inleiding - De last over Moab

Jesaja 15 en 16 vormen één geheel en bevatten 'de last over Moab' (Jes. 15:1; zie ook Jer. 48). Moab is een aan Israël verwant volk, want Lot, de stamvader van Moab, was een neef van Abraham (Gen. 12:5). Moab vond zijn oorsprong in de incest die Lot met zijn oudste dochter pleegde (Gen. 19:37). Moab heeft zich steeds vijandig tegenover Israël gedragen (Num. 22:4-6; 31:15-17; Richt. 3:12-14).

Jesaja beschrijft de situatie op zo'n manier dat we die als het ware met onze ogen waarnemen. Maar dat niet alleen, hij spreekt ook onze gevoelens aan. Ons hart wordt geraakt door het angstige gehuil van hen die beroofd en op de vlucht zijn. We worden herinnerd aan de rechtvaardigheid van het oordeel. De godvrezende moet altijd aan de kant van God staan, wanneer Hij Zijn oordelen in gerechtigheid

uitoefent. Het wordt echter niet verboden om verdrietig te zijn over de gevolgen van de zonden van mensen. We zien hier dat de geïnspireerde bladzijde als het ware nat is van de tranen van de profeet. Jeremia huilt ook, hij huilt over Juda (Jer. 9:1). Maar Jesaja huilt over Moab!

Jesaja 15 - Profetie over Moab

Verzen 1-4. De verwoesting van Moab gebeurt door middel van Assyrië. Dat is zo in de dagen van Jesaja. Dat is ook zo in de verre toekomst – dan als de koning van het noorden. Moab wordt in rouw gedompeld. Het bezoek aan hun afgoden op de hoogten (vers 2) levert geen enkele verlichting van hun smart op, want ‘ze dalen in tranen af’ na dat bezoek (vers 3b).

Verzen 5-9. Hier beschrijft Jesaja de vlucht van Moab voor de vijand. Overal in Moab is er luid en wanhopig gejammer. Er is al veel bloed gevloeid, en er volgt nog meer.

Jesaja 16 - Moab in ellende

Vers 1. Hier vinden we een oproep aan Moab om zich aan Juda te onderwerpen. Als bewijs daarvan moet Moab weer

lammeren naar Juda zenden (vgl. 2 Sam. 8:2; 2 Kon. 3:4-5).

Verzen 2-5. Zowel Juda als Moab moeten elkaars vluchtelingen opnemen. Juda moet vluchten ten tijde van de Grote Verdrukking vanwege de vervolging door de antichrist. Moab moet naar Israël vluchten vanwege de inval van de koning van het noorden. Als de onderdrukker is geoordeeld, de verwoesting voorbij is en de vertrappers zijn weggevaagd, zal de Messias op Zijn troon plaatsnemen (vers 5).

Verzen 6-12. De kenmerkende houding van Moab is die van hoogmoed, trots, overmoed en ijdel gezwets (vers 6; Jer. 48:29-30). Die houding is er de oorzaak van dat het land zal worden verwoest en dat Moab zal jammeren over zijn lot (verzen 7-8; vgl. Spr. 16:18). Jesaja ziet het voor zich. Het grijpt hem aan.

Verzen 13-14. Ook voor de korte termijn heeft Jesaja een voorzegging: binnen drie jaar komt er een oordeel. Er is een groot verschil tussen het lot van Filistea (Jes. 14:28-32), en dat van Moab (Jes. 15-16). Want van Filistea zal er in het Vredetijd geen overblijfsel zijn, terwijl er dan wel een overblijfsel van Moab zal zijn.

DE SCHEDELPLAATS

EEN PLAATS VAN OVERWINNING

Ronald de Jong

1 Samuel 17

De geschiedenis van David is er één die tot de verbeelding spreekt. David die de reus Goliath verslaat: je kunt er mooie plaatjes bij tekenen. Het is ook een geschiedenis die vol is met beelden waarvan we veel kunnen leren en die heenwijzen naar Christus, die de overwinnaar is van de satan, de allergrootste vijand.

David komt in deze geschiedenis drie mannen tegen die bij name worden genoemd, en die voorkomen in hun volgorde van toenemende lengte. Ten eerste Eliab, zijn oudste broer, die groter was dan David en die in woede ontstak tegen hem. Maar God zei tegen Samuel: ‘Kijk niet (...) naar de hoogte van zijn gestalte’ (1 Sam. 16:7). David liet zich niet door de woorden van Eliab ontmoedigen, keek niet naar zijn grootte of status als oudste broer, maar ‘wendde zich van hem af’ (1 Sam. 17:30).

De tweede is Saul, de heersende koning. Hij was ‘van zijn schouders en hoger langer dan heel het volk’ (1 Sam. 10:23). Ook zijn woorden tegen David waren ontmoedigend, maar David was vastberaden en zei dat hij met zijn blote handen zowel leeuw als beer had gedood. Dit tekent twee manieren waarop de vijand je kan aanvallen: de leeuw bespringt je

onverwacht en doet dan zijn verwoestende werk, maar de beer drukt je plat met zijn sterke poten en knuffelt je als het ware dood. David overwon leeuw en beer! Saul wil hem laten strijden op zijn eigen manier. Hier gaat David niet in mee, hij is hierin niet geoefend en ook zegt hij in vers 45: ‘de Heere verlost niet door zwaard of speer’. David had ervaring opgedaan in zijn vertrouwen op God: dat had hem al eerder overwinningen geschonken. De grootte van Saul en zijn status als koning deden hem niet wijken.

Dus voordat David de grootste vijand tegemoet trad, had hij in de ontmoetingen met Eliab en Saul al twee overwinningen behaald! Op Eliab, die in woede ontstak en daarmee doet denken aan de aanval van een leeuw; en op Saul, die hem uiteindelijk wilde helpen met zijn menselijke inzichten en wiens aanval leek op die van een beer.

Als laatste is daar dan die enorme man Goliath, en de geschiedenis is ons bekend. David komt naar hem toe in de Naam van de Heere van de legermachten en hij velst hem met een steen uit zijn slinger. Dit was wel een les voor Saul de Benjaminit, want het waren speciaal de Benjaminiten die konden slingeren zonder te missen (zie Richt. 20:16). David gaat de strijd aan, die Saul had moeten strijden. David doodt Goliath met zijn eigen wapen en hakt daarmee zijn hoofd af. En dan neemt hij het hoofd van Goliath en brengt het naar Jeruzalem. We vinden in de Bijbel verder geen aanwijzingen waar precies dat hoofd is gebracht en begraven. Het zou zeker niet toegestaan zijn het hoofd binnen de stadsmuren te begraven en er staat ook niet dat het hoofd 'in' Jeruzalem is gebracht. Er is veel gespeculeerd hierover en men heeft wel geclaimd dat de schedel is gevonden, maar wij gaan niet hierin mee en houden ons aan het geopenbaarde Woord van God.

Is het dan niet een geweldige gedachte dat er honderden jaren na deze geschiedenis bij Jeruzalem een plek was in de vorm van een schedel? Een schedel die sprak van een overwonnen vijand? En het was op deze schedelplaats, dat de Overwinnaar – onze Heere en Heiland – de doodsteek gaf aan de vijand en daarmee de dood overwon. Die vijand, de satan, heeft Hij verslagen met diens eigen wapen: namelijk de dood. Waar die schedelplaats Golgotha precies was, is ook niet met zekerheid te zeggen. Maar wij mogen in gedachten de beide plaatsen met elkaar verbinden en in de overwinning die David behaalde een beeld zien van de Heere Jezus, die de satan de kop wilde vermorzelen. En daarom, broeders en zusters: Laat ons Hem, de Overwinnaar, loven!

*Geen macht der hel kan ons van Jezus Christus scheiden.
Geen wereld, leven, dood, geen moeite, strijd of lijden.
Hij heeft ons lief, die Heer, Die satan overwon,
en aan de zondemacht, de doodsteek geven kon.*

Geestelijke liederen 27

ADVERTENTIE

Binnenkort verschijnen:

DE SCHRIFTEN ZIJN HET, DIE VAN MIJ GETUIGEN MEDITATIES OVER HET NIEUWE TESTAMENT

Hugo Bouter

Na enkele inleidende hoofdstukken over het belang van het geschreven Woord van God en de verbanden tussen het Oude en het Nieuwe Testament, volgen in deze bundel een reeks overdenkingen over belangrijke thema's in de evangeliën en de brieven van het Nieuwe Testament, alsook in het boek Openbaring. Het is steeds de bedoeling van de auteur om hierbij Christus Zelf centraal te stellen.

ISBN/EAN: 9789491797538

96 Blz. - Prijs: 4,90 Euro

MET GOD OP REIS IN DE WOESTIJN

GODS VOORZIENINGEN VOOR PELGRIMS OP WEG NAAR HET BELOOFDE LAND

Hugo Bouter

In deze bundel studies gaat het vooral om een aantal woestijnervaringen in het boek Exodus, na de uittocht van Israël uit Egypte. Maar we sluiten af met enkele ervaringen uit Numeri, dat bij uitstek het boek van de woestijnreis is.

Er was telkens een groot gebrek aan drinkwater op de reis, en ook aan voedsel. En er waren vijanden die de Israëlieten aanvielen en de inbezitneming van Kanaän wilden verhinderen. Denk maar aan Amalek. Al die omstandigheden vormden echter gelegenheden om telkens opnieuw Gods hulp en zorg te ondervinden.

ISBN/EAN: 9789491797545

84 Blz. - Prijs: 4,90 Euro